

ЕВЛЕНИЕ 4.

И С А КЪ С А МЪ.

Исакъ (влиза, вѣтросва се съ дрехата си, гледа къмъ дѣто измина Симу и другарятъ му и клати глава).

Всичкитъ глупаци, ама тойзи Симу билъ най-загубениятъ човѣкъ... (поразхожда се) Бе, хей човѣче! што ти трѣба да се намисашъ въ чуждитъ работи? или, ако имашъ на сърце си нѣшто, зашто не си мълчишъ? Умнитъ хора тѣй правятъ. Вижъ другаря ти? — На уменъ човѣкъ! ами ти? Ехъ, вижда се, ште трѣба отъ тебе да се начене... (чисти си потѣтъ отъ лицето) Уфъ!... трѣба самъ на съкждъ да тичашъ и очитъ ти да бждѣтъ четире. (посивива рамѣна) Инакъ работата не става! (помислюва) И тамъ и тука стана работата и — какъ оште? Вече се подпали огънятъ и сега трѣба само внимаване и работене. Да те видѣж, Исаче! всичката работа на твоятъ гърбъ е стоварена. Докарай си на умъ младитъ години и — върши! (помислюва пакъ) Иванко! Иванко! колко се трудѣж азъ за тебе, отъ колко голѣми безпокойства те избаввамъ азъ! Но ти ште оцѣнишъ ли както трѣба трудоветъ и безпокойствата ми? Не штѣ много: едно хубаво междуособие... (върти съ рѣцѣ) е-тѣй-е-на да стане въ България... (помислюва пакъ и се усмихва) Гоштава ги, подкупва ги, подмилква имъ се... Не бой се, Иванко! на всичкитъ ште замажемъ ние очитъ, а на когото не можемъ, за него — ште видиме вече. Отъ Милка се бояхъ азъ най-много и, ако да не бѣше той съ насъ, мжчно ставаше нашата работа; но Господъ знае какво прави: Асѣнь го прескочи, а пѣкъ Мария... (духа на рѣка си и се смѣе. Чува се, че иди пѣкой. Исакъ прекъсва да се смѣе, поуследва се на страни, турга указателенъ прѣстъ на устни и измичишкомъ си утива).

ЕВЛЕНИЕ 5.

М И Л К У С А МЪ.

Милку (влиза).

Ето, че сме вече въ огънятъ!... царятъ сърдитъ и смутенъ, не иска никого да види, а пѣкъ споредъ него и въ палатѣтъ смущение. И много добръ се начена работата: никой не видя посланецѣтъ, нито кога дойде, нито кога го